

Ἐπαιξέ ποτέ του μπρίτσι,
καὶ χρωμάρα καὶ κρίκετ καὶ φούτ-μπάλλ καὶ λούου-τένιους;

Ἔκανε σουξέ μεγάλο
σὲ κανένα πρῶτο μπάλο;
Τὸν ἐκύτταξε κανελ;
Δὸν-Κιχῶτος εὐγενής;
τὸ μουττάκι του νὰ στῆρη;
ῥφρόντισε νὰ ῥβῆ καὶ ῥψη
πολυθρόλλητη μὲ προίκα,
καὶ νὰ πῆ: σὺν ταύτῃ νίκα;

Εἶδε σουαρέ νουάρ, τὴν Ζαζά καὶ τὴν Ζοζέτα;
ἔστρωσε ποτὲ κὶ αὐτὸς γιὰ κουστοπολιμας πετοέτα;
μὴ τραπέζια καφρονέδων ἔμουτζούρουσε κὶ ἕκτισος
καὶ μυιῶν ἀδιῶν κατεμέτρησε τὸ σμῆνος;

Μήπως ἔφαγε καμμιά
πατρικὴ κληρονομιά;
Μὴ τὸν ῥούσκωνε μεγάλος
ὑψηλὸς βλακεῖας τύπος;
μὴν ὑπῆρξε τοκογλόφος,
ἢ τσανακογλόφτης λάλος;

Μήπως μὲ στοργὴν ἐφίλει
μὲς' στὸ στόμα, μὲς' στὰ χεῖλη
καὶ τοῦ; σκύλους τῆς Ἀλλῆς;
γιὰ νὰ γίνῃ προσφιλέ;

Μήπως μ' ἔρωτα καμμιάς
Πομπανδούρ κουτορωμῆς
καλοκατρί καὶ χαιμῶνα συνεχῶς ἐφλέγετο
καί' στὰ τζάκια τὰ μεγάλα Δὸν-Ζουὰν ἐλέγετο;

Εἶξυρε τὸ φλέτρ ποῦ λένε τῆς ἀβρῆς φακλαναρίας
καὶ τὸ σὶκ Καββαλερίας
δχι πλέον Ρουστικάνος σὰν κὶ ἔκεινη τοῦ Μασακάνη,
μὰ Καββαλερίας τέτοιας, ποῦ χρειαζέσαι λεκάνη
γιὰ ν' ἀκούρης ὅ, τι λέει, γιὰ νὰ βλέπης ὅ, τι κάνει;

Μήπως εἶχε τίτλους γένους εἰς τὸ πέρειν ἐξαιρέτου,
καὶ σὲ χρόνους χαλεπούς
μήπως ἔπικσε ποτέ του
τὴν οὐρά τῆς Ἄλπεου;

Μήπως καθὶς ἔδω πέρα νὰ χαζέψη καὶ νὰ δράση
κὶ αὐτοκίνητον κανένα διαμπάξ νὰ τὸν περάση,
κὰν καλῶς τροχοδρομῶν ἀτμολέκη νὰ τὸν βράση;

Πῶς καταδέχονται λοιπὸν
σὰν τὰ δικά σας χέρια
σ' τὸν τάφον τούτου τὸν νωπὸν
ν' ἀνάβουνε τρικέρα;

Καὶ πῶς μὴ σκέψης σὰν κὶ αὐτὰ
κατέβῃ στὸ μαρῶλό σας,
κὶ ἔμπρός σὲ κόλληθα σκυφοὶ
τὸν κλαίτε;... σὲ καλό σας.

Τὰ φλογερά σας δάκρυα μὴν τάχετε φτηνά...
θέλω νὰ δῶ τὰ μάτια σας ἂν κλαῖν ἀληθινά,
ἢ μήπως κλαίτε τυπικῶς, πολιτισμοῦ κοπέλια,
γιατὶ εἰς παρακούρασαν τὰ στίγια καὶ τὰ γέλοια;

Ἦτροπὴ νὰ μνημονεύετε προμάχους ὀχλοῦς,
ἴτροπὴ γιὰ τοὺς θανάτους των νὰ πλέκετε στεφάνι,
καὶ νὰ τιμᾶτε Φούφνης; σὲ τούτους τοὺς καιροὺς,
ποῦ κάνουν θυματὰ τὰ γέγια καὶ τὰ τὰπυτὰ λιθάνι.

Ἐγκώμιον τοῦ Φρασουλή γιὰ τῆς Κορώνας τὸ σκυλί.

Ἰγμους δέξου κὶ ἀπὸ' μένα,
φίλε σκύλε τῆς Ἀλλῆς,
ποῦ συγχότατα γιὰ σένα
λόγος γίνεται πολὺ.

Μὴ σὲ ῥρίσκουν, μὰ σὲ χάνουν,
κὶ ἔρευνας γιὰ σένα κάνουν,
κὶ ἂν τὸ κράτος βάζῃ πάντα τὴν ἀγγάρεκα τὰ σκυλιὰ
σὺ κινεῖς τῆς Ἐξουσίας καὶ τῆς βάζεις σὲ δουλειὰ.

Ἀπὸ τὸ Παλάτι βγαίνει
μὲ τὰ ζημερώματα,
καὶ κρυφὰ κρυφὰ πηγαίνει
σ' τοῦ λαοῦ τὰ στρώματα.

Κὶ ἀπ' ἔδω κὶ ἔκει τρυπῶνεις, καὶ σ' ἀρέσει, διπλωμάτη,
μὰ νὰ τρῆς μὲς' στὸ καλόβι, μὰ νὰ τρῆς μὲς' στὸ Παλάτι,
κὶ ἔτσι φαίνεσαι τετράπους παρδαλῆς διαγωγῆς,
καὶ σὰν σκύλος τοῦ Γωβία
τοὺς τυφλοὺς καθοδηγεῖς
σὲ διπλᾶ τιμῶν βραδέατα.

Κάθε σκύλος σύγχρονος σου θέλει δίπορτο νὰ τῶρη,
καὶ γελᾷ μὲ συναδέλφους βλακεντίους, κυνικῆς,
δταν βλέπης καὶ τοὺς πῆανον μὲ τοῦ μπόγια τὴν ἀπόχη,
κὰν κρεμοῦνῃς τὴν οὐρὰ των πετρελαίου τενεκέ,
κὰν—τὸ χεῖριστον ἐπ' ὄλα—
τὴν φρικτὴ τοῦ δίνου φόλα.

Κάνεις τὸν Βασιλικό,
κάνεις καὶ τὸν Λαϊκό,
τὴν ἀγάπη καὶ τὸν ἄνω καὶ τὸν κάτω κυνηγεῖς,
σὰν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους εἶσαι σκύλος Ραμπαγῆς.

Καὶ Ζηλεύουν κύνες ἄλλοι,
ποῦ μὲ τέχνη κυνικὴ
ἐφραμῶνεις τὴν μεγάλη
τῶν Ρωμῶν πολιτικῆ.

Καὶ καμπόσιες ποσιλλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης καὶ γιὰ τὴν Ἑθνεγερσίαν,
μ' ἐνθουσιασμὸν μεγάλον καὶ πολλὴν εὐθυκρίσιαν
δύο διαλέξεις πρώτης εἰς τὸ Κέντρον τοῦ Καίρου
τοῦ γνωστοῦ στατηροῦ τοῦ Πίστη, πατριώτου διαπύρου.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἔμποροράπτης πρώτης,
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ θυμοῦ καθένος θιασώτης
νὰ κόψῃ γρήγορα ξανά
τὰ νέκ καλοκαιρινά,
κὶ ἔκείθεν νὰ βῇ λιγερῶς ὡσὰν κυπαρισσάκιον...
ἔδω Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.